

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

- Καί τέλοςπάντων, μικρέ μου σκανδαλοποιέ, τί νέα ἔχομεν;
- Ἐχομεν . . . ἔχομεν δύο νέους ὑπουργούς.
- Εὖγε! ἔχεις καλὸν μνημονικὸν βλέπω· ἀλλὰ νεώτερόν τι, εὐφύεστατέ μου, δὲν ἔχομεν;
- Ἐχομεν τοὺς νέους ἀντιπροέδρους τῆς Γερουσίας, τοὺς ὁποίους μόλις χθὲς ἐγέννησεν ἡ σεβαστὴ πλειοψηφία.
- Καί δυνάμεθα, ἂν δὲν εἶναι τόλμη, νὰ ἐρωτήσωμεν τίνες εἰσὶ;
- Μάλιστα, μὲ ὅλον τὸ θάρρος, γέροντά μου· εἶναι ὁ Κ. Μέξης παμψηφεί καὶ Κ. ὁ Ψύλλας.... ὅχι! μὲ συγχωρεῖς.—Μέξης, καὶ ὁ Κύριος Μαγγίνας, ἤθελα νὰ εἰπῶ. Παρέδραμα, βλέπεις, καθὼς παρέδραμε καὶ μία ψῆφος ὑπὲρ τοῦ Κ. Μαγγίνα, ὅστις ἔλαχε διὰ ψήφων 16 ἀπέναντι τοῦ Κ. Ψύλλα ἐπιλαχόντος διὰ ψήφων 15 . . . παρόντων 30 μελῶν.
- Νόστιμον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν ἰσοψήφουν.
- Τὶ νὰ σὲ κάμω, ὅπου δὲν θέλεις νὰ ἀναμιγνυώμεθα εἰς τὰ πολιτικά, ἄλλως πολλὰ νόστιμα ἤθελον γίνεσθαι διὰ τῆς ἐλαστικῆς οὐρᾶς μου ἐφ' ἧς καὶ ὑπουργοί, καὶ γερουσιασταὶ καὶ βουλευταὶ ἤθελον φαίνεσθαι σκηνοβᾶται, καθὼς καὶ ἡ ψῆφος ὑπερπληδῆσται τῆς κάλπης τὸν φράκτην, ἤθελε σοὶ εἶναι γνωστὸν σήμερον τίνος ἦτο· ἀλλὰ τώρα δὲν σοὶ λέγω, ὅτι ἦτο — ἡ τῆς ἀγαθῆς μετριοφροσύνης. . . .
- Ἄρες κατὰ μέρος τὰ πολιτικά καὶ εἰπέ με, ἄλλο τι νέον ὑπάρχει;
- Εἰξεύρω καὶ ἐγώ; ᾧ, μάλιστα ὑπάρχει. Οἱ νέοι γραμματεῖς τῆς γερουσίας, οἱ ἀξιότιμοι γερουσιασταὶ Κ. Κ. Οἰκονόμου καὶ Μαυρομαμάτης. Καὶ ἰδὲ ὁποῖα σύμπτωσις καὶ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν Κ. Κ. γραμματέων συνέβη ὅ,τι καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀντιπροέδρων· μία εὐλογημένη ψῆφος, ἂν ἔγραφε Χαραλάμπης, ὁ ἔντιμος οὗτος Γερουσιαστὴς ἰσοψήφει μετὰ τοῦ Κ. Μαυρομαμάτη, ἀλλ' ἡ πονηρά. . . .
- δὲν θέλω πλειότερον ἐπ' αὐτοῦ. ἄλλο τι νέον ὑπάρχει;
- Νὰ σκεφθῶ . . . Ἄ, μάλιστα· ἡ νέα στολὴ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων τῆς ὁποίας τὸ ὠραιότερον εἶναι ὁ σκληρὸς λαιμοδέτης καὶ ἡ κλίσσις τοῦ καλῆματός των· τὸ μὲν, διότι νομίζεις, ὅτι εἶναι κύνες

διὰ πνίξιμον, καὶ διατοῦτο τοῖς ἐπέρασαν αὐτὸν τὸν κρίκον, τὸν ὁποῖον ἐνῶ σφίγγουν διὰ νὰ γίνωνται ζῶηροὶ, αἰφνης βλέπεις, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐξογκοῦνται ὡς τοῦ ἀποπνιγομένου, καὶ ὁ τράχηλός των μένει ἀκίνητος· τὸ δὲ, διότι ἔχει τὴν πρὸς τὰ κάτω διεύθυνσιν τῆς σεβαστῆς ρινὸς τῆς διευθύνσεως, καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται γυμνὸν ὡς εἶναι καὶ ξηρὸν τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κρανίου των. . .

— Πολὺ καλὰ· ἄλλο νέον;

— Τὴν νέαν φάσιν τῆς σελήνης, τὸν νέον βορρᾶν, τὴν νέαν Ἑλληνικὴν πηράστασιν ὁ Λοχίας Παλαύρας. . .

— Ὅστις εἶσαι σὺ, παμπόνηρε! ἀφοῦ θέλεις νὰ μοῦ λέγῃς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

— Μήγαρ εἰξεύρω τὸ ταλαίπωρο, καὶ τί θέλεις νὰ σοὶ ἀναγγήλω; ἂν ὀνομάσω ὑπουργοὺς, μὴ, μοῦ φωνάζεις, μὴν ἀνακατόνεσαι, λέγει, εἰς τὰ πολιτικά· ἂν εἰπῶ, ὅτι ἡ τάδε, ἥτις ἐφόρει πράσινον ἐπενδύτην, ἥδη μετέβαλεν αὐτὸν διατρέχουσα ἐφ' ἀμάξης σῶπαινε μοὶ λέγεις μοῦ κλείεις τὸ στόμα—δυσαρεστῆται ὁ κόσμος, μὴ λέγῃς πλέον διὰ τὰ κρινολίνα, μὴν λέγῃς τοῦτο, σιῶπα ἐκεῖνο. Λέγε μου λοιπὸν τί θέλεις νὰ σοὶ εἰπῶ.

— Ἐλεγεσ περὶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς γερουσίας, λοιπὸν αὐτὰ ἦσαν πολλὰ εὐμορφα νέα, ἐκεῖ σιμᾷ λοιπὸν τίποτε ἄλλο νεώτερον δὲν ὑπάρχει;

— Ἐκεῖ σιμᾷ εἰξεύρω καὶ ἐγὼ;

— Τί εἰξεύρεις λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἐνήμερος τῶν νέων;

— Εἰξεύρω, ὅτι ὑπάρχει τὸ νεοδμηθὲν ἐκπαιδευτήριον τοῦ Κ. Παπαδοπούλου καὶ συντροφία, ὡραῖον κατάστημα, ἔ Δέσποτα; *tropo lousso* ὁμως καὶ πολὺ ἡ ἐπίδειξις τῆς στολῆς τῶν μαθητευομένων ἐκεῖ καὶ γράμματα, νομίζω , χοροὺς ὅσους θέλεις καὶ τραγούδια, θεατρικὰς παραστάσεις ἐσωτερικῶς εἶναι μία παράδεισος, αὐτὸ τὸ κατάστημα ἐξωτερικῶς παρίσταται ὡς τὸ οὐράνιον τόξον μετὰ τὰ πλούσια χρώματά του, τὸ ὁποῖον βλέπομεν ὅταν ἰστάμεθα μεταξὺ ἡλίου καὶ νέφους, ὅθεν πίπτει βροχὴ (χρυσῇ ἐννοεῖς βέβαια, ἐρχομένη ἀπὸ τῆς Βλαχίας τὰ βόρεια μέρη).

— Πολὺ ἐπήδησες, Σατανᾶ μου, σιμώτερα.

— Σιμώτερα; ἃ, εἶναι ὁ νέος πρόεδρος τῆς Βουλῆς

— Εὖγε! ἀκόμη σιμώτερα.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπέτυχανομίζω, εἶναι τὰ νέα, τὰ νεώτατα ὑποδήματα τοῦ πρωτοκολλιστοῦ.

— ὦ! πολὺ χαμηλά.

— Λοιπὸν, τὸ νέον καπέλλο τοῦ ἐνὸς συντάκτου τῶν πρακτικῶν τῆς, διότι ὁ ἕτερος εἶναι ἀγνὸν ἐλληνόπουλο, δὲν ἀλλάσσει κάλυμμα, ἐπε δὴ φορεῖ φουστανέλλα.

— Ἀ! τώρα ἤγγισες περὶ συντακτῶν πρόκειται, ὅχι, τῆς Βουλῆς, οὔτε πάλιν περὶ φουστανέλλας.

— Λοιπὸν, περὶ Γερουσίας καὶ συντάκταις.

— Αὐτὸ, μάλιστα! τίποτε λοιπὸν νέον δὲν ἔχομεν

— Τίποτε, φίλε μου, τίποτε νεώτερον δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω· διότι ἀμφοτέροι, καὶ οἱ δύο, συντάκται εἶναι νέοι, νεώτατοι καὶ νεώτεροι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσιν· ἐκτὸς μόνον ἂν ὑπηρεσχύσῃ ἡ κατὰ τῶν νέων ἀντιπολίτευσις, τῶν γερόντων, καὶ ἡ πλειονοψηφία προσκαλέσῃ γέροντας συντάκτας διὰ τὸ ὁμοιόμορφον· ἀλλὰ τότε ἡ πρᾶξις αὕτη, ὅσον ἀθώα καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ἀντιβαίνει εἰς τὰ κυβερνητικὰ μέτρα, προσκρούει εἰς τὸν νέον συρμόν, ἡ ψῆφος τῶν πιθανόν νὰ θεωρηθῇ πείσµα ἢ ἐκ συστήµατος ἀντίδρασις κατὰ τῆς νέας γενεᾶς, καὶ ἰδοὺ ἡ κοινωνία διαιρεῖται ἀμέσως εἰς δύο στρατόπεδα, καὶ τὸ σύνθημα ῥίπτεται—Νέος εἶσαι ἢ γέρον· καθὼς ἄλλοτε μεταξὺ τῶν πάλαι Ἀβδηρίτων—ὄνος ἢ σκιά—Μολονότι τί σὲ μέλλει! Σὺ ὡς συντάκτης μὲν εἶσαι νέος, νεώτατος, ὡς Ἀβδηρίτης δὲ εἶσαι ἐσχατόγηρος· ὥστε οἵα-δήπτε μερὶς καταβάλλῃ τὴν ἄλλην εἶσαι νικητὴς . . . Ἀλλὰ τὸ δυσάρεστον εἶναι, ὅτι οὐδὲν τούτων γίνεται· διότι οἱ γέροντες, ἐννοοῦν μὲν, ὅτι ἡ νέα γενεὰ τοὺς προσκαλεῖ τολμηρῶς εἰς ἀγῶνα, ἀλλ' εἶναι γέροντες, καὶ οἱ γέροντες σκέπτονται πολλὰ, διότι ἡ πείρα πολλὰ τοὺς ἐδίδαξεν. Ἐπομένως ποῦ δυνάμεις νὰ ἀντικρούσωσι τὸ διέπον πν εὐµα τῆς νέας ἐποχῆς. Ἡ φρόνησις λοιπὸν ἀπαιτεῖ, σοῦ λέγουν οἱ λευκότρι-χες οὗτοι κυβερνηταί, ἐὰν θέλῃς νὰ σώσῃς καὶ νὰ σωθῇς—ὅτε μὲν τῷ κύματι φέρεσθαι, ὅτε δὲ τῷ πνεύματι ἀναστέλλειν—λοιπὸν δὲν ἔχεις ἢ νὰ μένῃς εἰς ἐνοπλον οὐδετερότητα, μὲ χαρτὶ καὶ μὲ κονδύλι ἀνὰ χεῖρας, νὰ καλῇσαι ὅτε μὲν συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Γερουσίας, ὅτε δὲ τοῦ Ἀβδηρίτου.

Ἐγὼ ὅμως πνίγομαι, σκάνω, σκάνω καὶ πνίγομαι ἀπὸ τὰ κακό μου, καὶ

Ἀλλοίμονο σ' ἐμένα

Ποῦ πάσχω δι' ἐσένα.

καὶ ἄδικα τῶν ἀδίκων, τοῦ κακοῦ θὰ χαθῶ, θὰ σβέσω· καθὼς χάνεται ἡ φωνὴ τοῦ διαβάτου εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς σβέννυται τὸ βλέμμα τῆς φθισικῆς κόρης, καθὼς ὁ στεναγμὸς τοῦ τάφου, ἡ ἐλπίς (ὅχι ἡ ἐφημερίς, νᾶχωμε καὶ τὸ νοῦ μας, διότι μόνη αὕτη δὲν γάνεται) εἰς τὸν νεκρὸν, καθὼς τέλος πάντων ἐχάθη, ἐσβέσθη τὸ εὐγενές τῆς νεο-λαίας αἴσθημα (ἐκτὸς τοῦ ἐργολαβικοῦ) ἥτις εἶναι αἱ χρησταὶ τῆς πα-τρίδος ἐλπίδες, καὶ ἡ φεύγει τὸν τόπον τῆς γεννέσεως ἢ πολυπραγ-μονεῖ διὰ τὸν ταινιόδεσμον τῆς μιᾶς ἢ τὴν καλῶς ὑποδημένην πτέρναν τῆς ἄλλης· ὅτε μὲν ἐντὸς τοῦ καφρενείου δομινίζουσα ἢ σφαιροκτυποῦ-σα μὲ μόνον τοῦ μαρασμοῦ ἢ τῆς διαφθορᾶς τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ἢ κατατρίβουσα τὰς ὁδοὺς, τὰς τριόδους ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας ὅπου θεατρίζεται στερουμένη τὸν ἐπιούσιον.

— Ἐλα, ἔλα μεμφίμοιρε, ἄφες τὰς ἱερεµιάδας, ψάλλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ωραίας ἐκείνης, ὕμνησε τὴν δόξαν μιᾶς ἀριστοκρατίας καλλονῆς, ἥτις ἀφῆκεν ἀναμνήσεις . . . τέλος

. . . Τὸν ἔρωτα τὰ πάθη

Ὅσα πληγώνουν τῆς πικρᾶς καρδίας µας τὰ βάθη.

—Μάλιστα, μετὰ χαρᾶς, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ψάλλω τὸν ἔρωτά μου, τοὺς

πόθους μου εἶμαι ἔτοιμος· ἄκουσε τὸ τραγουδάκι μου καὶ μὴ με κατακρίνης ἂν ἡ χορδὴ τῆς λύρας μου εἶναι ὀλίγον παράφρωνος. Εἶμαι αἰσθηματίας, ἀγαπῶ τὴν ποίησιν, πλὴν δὲν ἐγεννήθην ποιητής. Μολαταῦτα

Φιλελεύθερο παιδάκι

Εἰς τὰ νύχια μου πατῶ·
Σύνταγμα ἴσ' ἂν δαιμονάκι,
Εὐγενέστατοι, ζητῶ.

—
Εἴσθε τόσοι, κι' ὁ καθείς σας,
Ἐχ' ἀξίαν δι' ἑπτὰ,
Ἄν τὸν ἴσι' οὖο τῆς τιμῆς σας
Ἀγοράσω μὲ λεπτά.

—
Πλὴν τιμὴν δὲν ἀγοράζω,
Τιμημένο περπατῶ,
Σὺν δαιμονισμένο κράζω
Σύντα . . . Σύνταγμα ζητῶ.

—
Σύνταγμα, καὶ γερουσία,
Καὶ βουλὴ, καὶ ὑπουργοὶ
Λάμπουν εἰς τὴν πολιτείαν,
Καθὼς λάμπει ἡ αὐγὴ.

—
Μὲ χαμόγελο σκασμένο
Μερικοὶ μὲ χαιρετοῦν,
Κ' ἓνα χάρτην τυπωμένο
Εἰς τὰ χεῖρά των κρατοῦν.

—
Ὅχι χάρτην τυπωμένο
Μὰ τὴν γῆν ὅπου πατῶ!
Σύνταγμα ἐφηρμοσμένο
Εἰς τὰ στήθη μου κρατῶ.

—
Ἐφυγαν οἱ τυποκτόνοι,
Ἐφυγαν οἱ πονηροί·
Ὁ πατέρας τὰ μαλώνει
Τὰ παιδιὰ τὰ τιμωρεῖ.

—
Καὶ τοὺς γέρους, ἴσ' ἂν μανίσῃ
Ὁ Θεὸς κάμμιὰ αὐγὴ,
Λάβει θὰ τοὺς περιχύσῃ,
Ποῦ ἀπ' τὴν κόλασι θὰ ἔγῃ.

Ἑλληνόπουλα ἔλατε

Καὶ μαζή μου τὸ χορὸν

Στήσετε, πλὴν μὴ γελᾶτε

Μὲ τὰ ρούχα ποῦ φορῶ.

Φιλελεύθερο παιδάκι,

Ὀρφανὸν, χωρὶς λεπτό·

Ψωμὶ μόνον καὶ νεράκι

Καὶ τὸ Σύνταγμα ζητῶ.

— Μὰ ταις χάrais σου! μικρέ μου, ὁμολογῶ, ὅτι ἂν δὲν ἔχης κλέψει τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπὸ τινος ποιητοῦ μας τὸ χαρτοφυλάκιον

— Τί! χι χι! χι! αὐτὰ εἶναι τὰ σκοτώματα. Εἰπέ με! εἰπέ με γρήγορα· ἀστειεύεσαι ἢ μὲ τὰ σωστά σου λαλεῖς; διότι πνίγομαι ἀπὸ πείσμα.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, δαιμόνιον· κατὰ τὰς περιστάσεις, φίλε μου· ἂν ᾔ-
ναι ἰδικόν σου, ἀστειεύομαι, ἂν ὅχι τότε

— Ἰδὲ τοῦ διαβόλου τὸν Ἀδθηρίτην (καλὰ σὲ λέγω) τὸ ἔστρεψε εἰς τὴν διπλωματίαν, εἰς τὴν πολιτικὴν Αἶ, φίλε μου, αὐτὸ εἶναι διὰ νὰ μάθης, ὅτι εἶμαι δαιμόνιον, ὅχι τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ πνεῦμα πάνσοφον. Θὰ γίνω λοιπὸν καὶ ποιητὴς πρὸς σάτυραν τῶν ποιητῶν μας, οἵτινες ἀντὶ νὰ δίδουν καὶ τινα ἀνθοδέσμην δημοτικῶν ᾠσμάτων, συγκινοῦντων τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν εἰς μέτρον εὐστροφον καὶ χάριεν, ὥστε νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ὡς τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου Βερανζέρου τὰ ᾠσματα, τὰ ὅποια μόνον διότι παρώδισαν οἱ ἄδελφοὶ Σοῦτσοι, ἐπροκάλεσαν εἰς τοὺς νηπιώδεις χρόνους μας τὸν ἐπίσημον καὶ βαρὺν στέφανον τοῦ ποιητοῦ, ἐνῶ ὁ πρωτότυπος ἐκεῖνος Βερανζέρος ἐκαλεῖτο λίαν μετριοφρόνως ᾠματοποιὸς· ἀντὶ λοιπὸν ἡ σημερινὴ ποίησις νὰ πληρῶνῃ καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν τὸ φόρον τῆς, ἀπαιτεῖ λίαν ἐγωϊστικῶς νὰ πληρῶνῃ ἡ κοινωνία κατ' ἔτος φόρον πρὸς αὐτοὺς, διότι κάθηνται ἀπαθέστατα καὶ δολοφονοῦσι, μὲ τὸ σκεπάρνι βέβαια, τὴν μελωδικὴν γλῶσσαν μας, περιφρονοῦντες τὴν νεωτέραν περὶ ποιήσεως αἴσθησιν ἡμῶν, διὰ νὰ γράψωσι τὰ μελίρρητα ταῦτα ποιητικά

πολλὰ, πολλὰ, πολλὰ

πολλὰ ἔτη εἰς πολλά

Τὰ ὅποια τῷ ἐνέπνευσε τῶν χιλίων δραχμῶν τὸ ἀνταγώνισμα καὶ τῆς σχολαστικῆς ἐπιτροπῆς οἱ κανόνες τῆς ἐξελέγξεως. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἀνταγωνισταὶ τῶν δραχμῶν καλοῦνται ποιηταί, θὰ δείξω καὶ ἐγώ, ὅτι εἶμαι ποιητὴς καὶ στιχουργός· καὶ ἂν δὲν μὲ στεφανώσης ἔχε τὴν ἁμαρτίαν· πνίγομαι μὲ μίαν σκληρὰν ὁμοιοκαταληξίαν, καθὼς ἐσχάτως ἐπνίγη εἰς ἀξιόλογος νέος εἰς τὰ

Οἰδαλέα κύματα, λυσσῶντα τοῦ Ἀδρία

Τὰς ἀπορρώγας πλῆξαντα ὑπὸ τῆς κεφαλῆς του . . .

καὶ τόσοι ἄλλοι ἀτυχεῖς, οἵτινες ἐπὶ ματαίῳ κατέκοψαν τὰς χεῖρας των, μέχρις οὗ πελεκήσωσι τρεῖς χιλιάδες στίχους, ἀπέναντι χιλίων δραχμῶν, δηλαδή τρεῖς δραχ. τὸν στίχον. . Εὐθηνά, μὰ τοὺς στίχους!

— Αἶ! μὴ θυμῶνῃς δὲ καὶ κακογλωσσεῖς διότι εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβω (καθόσον ἐγὼ, βλέπεις, δὲν εἶμαι ποιητῆς) τὸ ἐξῆς δίστιχον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐρρέθη ἐπιτυχῶς,

Ποιητῆς κι' ὁ Σατανᾶς μου, στιχουργεῖ κ' ὅταν κοιμᾶται,

Καὶ ὁμοιοκαταλήκτως μὲ πηδήματα πλανᾶται.

Πλὴν ἰδὲ ὁποῖα σύμπτωσις, πονηρὲ μου, μοὶ διηγῆθησαν τὴν προχθὲς τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ποιητῆς ἀδόκιμος εἶπεν εἰς φίλον τοῦ πρό τινων ἡμερῶν — τὸν παρελθόντα μῆνα, καλέ μου, εἶδε τὸ φῶς τὸ γνωστὸν ποίημά μου καὶ ἔν τέκνον μου — ὁ δὲ φίλος τοῦ μειδιδῶν, ἀπεκρίθη — εὐχομαι τὸ τέκνον σὰς νὰ ἔχῃ πλειοτέραν ζωὴν τοῦ ποιήματός σας.

— Τὸ ὁποῖον θὰ εἰπῇ Δέσποτα;

— Ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τις τὰ ὄνειρα.

— Πρὸ μικροῦ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Κ. Βούργαρη, ὁ γραμματεὺς τῆς ὑπαστυνομίας Πειραιῶς Ἀριστ. Θετταλίδης ἐπαύθη, καθὼς παύονται οἱ μὴ ἔχοντες ἰσχυροὺς προστάτας ὑπάλληλοι, ὅτε ἡ ἱκανότης καὶ τιμιότης δὲν εἶναι ἀρκοῦν προῖόν. — Χωρὶς νὰ κατακρίνωμεν τὸν διάδοχόν του, παρατηροῦμεν, ὅτι δικαιοῦται ὁ πκυθεὶς ὑπάλληλος νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἣν ἐξησκήθη, διοριζομένου τοῦ κατέχοντος ἤδη αὐτὴν, εἰς ἣν ἡὐδοκίμει ἄλλοτε ὑπηρεσίαν.

— Δαιμόνιον, μᾶς ἠρώτησαν τινες, διατί ἐκ μέρους τῆς Αὐγῆς ὠνομάσαμεν ὑπουργεῖον συγχείμενον, ἀπὸ μακαρίτας; τί νὰ ἀπαντήσωμεν; λέγε σὺ τώρα, σοφέ μου.

— Ὅτι . . . Διότι . . . ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτι . . . ἡ ὑπουργεῖα τῶν γερόντων δὲν εἶναι πλέον διὰ τὸν νέον τοῦτον κόσμον, ἐνθα τὰ νέα ὑπερεπλεόνασαν καθὼς τὸ ναί.

— Βλέπων τις τετελεσμένον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως χαίρει, διότι ἀπηλάχσαμεν τέλος δαπάνη τῶν ὁμογενῶν ἄξιον τῆς ἀνεπτυγμένης κοινωνίας ἡμῶν ἐκκλησίαν. πλὴν ἐνῷ εὐχεται ὑπὲρ τῶν συνδραμόντων τὴν ἀνέγερσιν, εὐχεται συγχρόνως καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ σχεδιαγράψαντος τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα. — Ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήνος ἀρχιτέκτονος Κ. Ζέζου ἀποθανόντος πρότινος . . .

Τὴν τεθλιμμένην σύζυγόν του ἐγκατέλειψεν μὲ τέσσαρα ἀτυχῇ ὀρφανά. ἐλπίζεται ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει φροντίσει νὰ περιθάλψῃ αὐτὰ καὶ συνδράμει εἰς τὴν ἀνατροφὴν των, ἀφοῦ οἱ ἱκανῶς καὶ εὐαρέστως ὑπηρετοῦντες ἐπὶ πολλὰ ἔτη δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀποθνήσκουσιν ἀποροι.